

Шабаш

У найтемнішу ніч року нечисть з усіх усюд збирається на шабаш.

Вампірка встає з труни й потягується. Потім вона ходить туди-сюди органною залою замку, і кроки її відлунюють у мертвій тиші.

— Ти вже збираєшся? — питає вампір, споглядаючи своє відсутнє відображення у її дзеркальці.

— Ще ось це, — відповідає вона, вказуючи на люстерко, яке тримає у руці.

— Ти просто смішна, — закочує очі він.

— А що?

— Серйозно? Ти це візьмеш?

— Мене вже чекають, — вона покусує гострими зубами яскраво-червоні губи.

— Не вигадуй дурниць.

— Збери трохи крові на завтра, я навряд встигну тобі приготувати.

— Не смій! — зривається на крик вампір, та вона вже демонстративно грюкає кришкою власного гробу.

— А я й не питатиму, — шепоче вона перед тим, як перетворитися на кажана та вилетіти у вікно.

Біля замку притулилась невеличка церква, а поряд з нею — цвинтар, де щойно пробігла чорна кішка, заховавшись за чийсь фамільним склепом. Хоч і виглядає красиво, та мешканці не надто раді такій кількості сусідів.

— Ти вже збираєшся? — питає скелет, дивлячись на те, як скелетка збирає до купи кісті, розкидані склепом.

— Ще ось це, — вона показує на широку стегнову кістку.

— Ти просто смішна, — закотив би очі він, якби їх мав.

— А що?

— Серйозно? Ти це візьмеш?

— Мене вже чекають, — стенає вона білосніжними ключицями.

— Не вигадуй дурниць.

— Збери трохи кальцію на завтра, я навряд встигну тобі приготувати.

— Не смій! — зривається на крик скелет, та вона вже демонстративно насаджує череп на хребет одним елегантним рухом.

— А я й не питатиму, — скрегоче вона перед тим, як відчинити важелісні двері склепу.

За загорожею цвинтаря, ближче до лісу, видно похилені хрести. Це мала би бути екологічно чиста зона, розташована далеко від центру, та сморід тут убивчий.

— Ти вже збираєшся? — питає зомбі, дивлячись на те, як зомбачка підхоплює печінку, яка щойно відвалилась від решти нутрощів.

— Ще ось це, — відповідає вона, показуючи на брудну білизну.

— Ти просто смішна, — він закочує очі так далеко, що вони ледь не вивалюються з потилиці.

— А що?

— Серйозно? Ти це візьмеш?

— Мене вже чекають, — поправляє вона єдине пасмо волосся, яке ще залишилося на її голові.

— Не вигадуй дурниць.

— Збери трохи мізків на завтра, я навряд встигну тобі приготувати.

— Не смій! — зривається на крик зомбі, та вона вже розриває пошарпаний одяг ще в кількох місцях, щоб мати більш святковий вигляд.

— А я й не питатиму, — белькоче вона перед тим, як вилізти з могили.

За лісом, у покинутому маєтку, теж неспокійно. Дошки риплять під невидимими кроками.

— Ти вже збираєшся? — питає привид, дивлячись на те, як привидка проходить крізь стіну до гардеробної.

— Ще ось це, — відповідає вона, показуючи на кайдани.

— Ти просто смішна, — він заочує очі, хоча ніхто цього не бачить.

— А що?

— Серйозно? Ти це візьмеш?

— Мене вже чекають, — вона поправляє шпильки-невидимки у волоссі.

— Не вигадуй дурниць.

— Збери трохи людського страху на завтра, я навряд встигну тобі приготувати.

— Не смій! — зривається на крик привид, та вона вдає, ніби не бачить його.

— А я й не питатиму, — шелестить вона перед тим, як пройти прямо крізь нього.

Шабаш розпочинається, як завжди, розкішно, верховна відьма вітає всіх присутніх теплим, наче та кров, словом. Нечисть прекрасно проводить час навіть без танців голяка, оргій та

інших чудових розваг, які собі встигли надумати чоловіки, яких не покликали.

Згодом настає найочікуваніша подія ночі. Величезний скляний казан виносять на підвищення, і кожна спішить покласти туди щось своє. Одним помахом палички верховна відьма запалює в казані величезне багаття. Що б туди тільки не потрапило, від люстерок до кайданів, від жаб'ячого слизу для депіляції до незручних коралових ліфів — все моментально займається чистим полум'ям.

Багаття розгорається у висоту та горить так ясно, що його видно ген від покинутого маєтку, через цвинтар і аж до замку.

Неспалені Відьми

Ідеальна симетрія життя і смерті,
Тонкий тракт і купа слизу,
М'язи, які не відпускають,
Кров і безмежний біль.
Я не хотіла померати,
Як інші знедолені.
Принаймні не так,
Не в шістнадцять.

Втрачаю свідомість від спеки. У мареннях знову бачу пашу чорного дракона, який суне на мене. Його крила вкривають загрозливою темрявою всю нашу долину, все село. Брат боляче стискає моє плече, немов лещатами. Він радше задушить мене власними руками, аніж терпітиме такий сором. Від сильного братового штурхана я вилітаю на порожню галявину, віддаляючись від натовпу, немов краплина від океану. Люди ховаються за деревами, у гущавині лісу, а їхні лихі очі зиркають на мене крізь темряву. Тишу пронизують

ледь чутні видихи полегшення: ще на один місяць їхніх дочок оминула загибель. Вони бажать мені зла, бажать смерті, хоча більшість бачить мене вперше.

Розплющую очі. Здається, досі жива. Спека, вогко, неймовірно страшно.

Тіло наче стиснулося й не хоче пропускати до легень бодай трохи повітря, а до серця — хоч трохи надії. Рукав сукні розірваний там, де зуб дракона розкрояв плече. Але мені не болить, я зазнавала й глибших ран. Погляд ковзає червоним місивом, у якому я опинилась. Руки спираються на щось слизьке, а до горла підступають сльози. Проклята, але врятована. Поки що.

Раптовий рух праворуч від мене. Ледь не скрикую.

Чиїсь блакитні очі уважно роздивляються мене. Чи думала я хоч коли-небудь, що побачу таке, втрапивши до потойбіччя? Ім'я танцює на кінчику язика.

— Це ти... Леоміро?

Вона киває, силувано посміхаючись. Я підіймаюся на ліктях, але зісковзую назад і впираюся спиною у стіну з червоних м'язів, вкритих слизом. У голові виринає думка: «Померла два місяці тому. Значить, зараз їй усе ще шістнадцять». Дівчина виглядає жахливо: лахміття замість одягу, колись сьйливе обличчя схудло й посіріло, замість колишньої чорної хвилі — обскубані пасма.

Чиясь тінь підкрадається до мене зліва. Схожа на кішку коротковолоса жінка зі смаглявою шкірою і тонкими зап'ястками, наче створеними для безлічі золотистих браслетів. Я не знаю, як її звати, хоча пригадую, що колись бачила її на базарі: вона передбачала долю на картах. Можливо, це вона — Есмеральда? Жінка обережно оглядає мене, наче пораненого дикого звіра, на якого натрапила у лісі.

— Ласкаво просимо у шлунок дракона, — врешті каже з напівглузливою усмішкою, хоча руки її тремтять.

— Ви... живі? — дурне питання, але вся неймовірність ситуації тільки зараз вдаряє по голові, неначе цеглина.

— Ти теж, — відповідає Леоміра м'яко.

Я пам'ятаю її. Пам'ятаю, як вона сахалася від усіх, дивилася лише на свої черевики, проходила заплакана повз інших дітей, які гралася на вулиці. Коли батько тримав її за руку на сільських зборах, вона виривалась, наче кролик від різника. Згадую рішучий погляд та злісний вищир її матері, коли Леоміра впала долілиць на галявині перед драконом.

Усі знали, що відбувається в тому домі. Ніхто не допоміг.

— Я краще за будь-кого розумію, як тобі зараз, — жінка, яку я подумки нарекла Есмеральдою, уриває мій потік думок. — Але у нас немає часу. Ми чекали на тебе. Дракон тяжко хворий і ось-ось помре, але з ним загинемо і ми. Скажи, ти хоч щось із собою взяла?

Її слова владні, рішучі й вимагають відповіді, але в роті в мене пересохло від спраги, і я не можу їй відповісти. Чому тут так до біса спекотно? Бачу, що крізь помережані стінки шлунку сяє червоне світло жарівні, наче сонце крізь рибальські сіті... Істеричний сміх підступає до горла. Ну звісно! Ми все-таки всередині вогнедишного дракона. Це його жарівня, його вічний вогонь. І він просто над нами.

Думка блискавкою вдаряє в мої скроні. Виходить, дівчата живуть у цьому жерлі вулкана вже багато місяців.

— Як... Як ви вижили?!

Я тут щонайбільше десять хвилин, але вже не витримую. Не можу сфокусувати погляд на обличчі жодної з них. У голові паморочиться, адже тут тісніше, ніж у нашому хліві, а я звикла до широких просторів, до долини.

— Адаптувалися. З-поміж сотень вижили лише ми двоє. Я бачила смерть шістьох, — Есмеральда поспіхом киває в бік дальнього отвору, і я розумію, що там друга камера шлунку, яку переповнює ядучий травний сік.

— Та, що була після мене, сама кинулась туди, — тихо говорить Леоміра і здригається.

— Одна збожеволіла й хотіла повбивати нас, тож довелось прикінчити її, — Есмеральда дивиться мені просто в очі, застерігаючи. — Ще одна, обрана три місяці тому, полізла назад у стравохід. Дракон повернув її сюди вже пошматованою.

Намагаюсь уявити сотні облич дівчат, яким щойно виповнилось шістнадцять. Сотні мрій, усмішок, втрачених надій.

Я не питаю, чому саме цих дівчат відправили на смерть. Завжди знайдеться хтось, хто не вписується. Традиція вимагає жертв. Суспільство вимагає чистоти.

Дівчата мовчать. Певно, теж думають про щось подібне.

Есмеральда стискає кулаки. Її очі спалахують від люті. За ними вирує стихія. Бачу, як грім прокочується її нервами, і вмить розумію, як вона вижила й чому взагалі опинилася тут. Напевно, її обізвали відьмою через буремний норів, через прямоту. Звісно, в їхніх очах упевненість ніколи не прикрашатиме жінку.

Леоміра помічає, що подруга ось-ось зірветься, тому повертається до мене й терпляче пояснює:

— У нас збереглися речі, небагато. Хтось взяла з собою намісто. Я перебираю його, поки молюся. У когось була спідниця з напрочуд цупкої тканини — у неї набираємо воду, яку п'є дракон. Їмо те, що їсть він. Нам пощастило, — Леоміра говорить лагідно, і я мимоволі відчуваю захоплення. Зокрема тим, як легко вона промовляє слово «пощастило», ніби місяцями скніти у драконячому шлунку — це неабияка удача.